

Nagyböjt II. hete

Szombat

Mik 7,14-15.18-20 * Lk 15,1-3.11-32

***„Melyik isten olyan, mint te,
aki nem haragszol mindörökre, mert
kedvedet leled az irgalomban?”***

A mennyei Atya irgalmassága nem egyszer működő, máskor szünetelő tulajdonság, hanem Isten szeretetének a világ felé való állandó megnyilatkozása.

A tékozló fiú irgalom nem csupán ott kezdődik, amikor az atya messziről meglátja a lerongyolódva, megszegyenülten közeledő fiút és megesik rajta a szíve, hanem már előbb: ahogy nap nap után kémleli az utat, nem jön-e már, sőt már akkor is, amikor nehéz szívvel bár, de útnak engedi az örökség neki járó részével.

Az irgalom tehát nem annak szól, aki már elindult a megtérés útján, hanem mindig megelőlegezve árad ki, hogy elősegítse a megtérést. Így lesz a tékozló fiú szégyenteljes hazaérkezéséből örömteli találkozás, ünnep. Csak az irgalom teheti újra élővé a holtat, új, más minőségű élettel ajándékozva meg őt.

A bűn felismerése még csupán reális helyzetértékelés, amely azonban kevés az új élethez. Júdás tisztában volt vétke súlyával, de nem látott rá gyógyírt, kétségbeesett, és felakasztotta magát.

A tékozló fiú messze idegenben számot vetett addigi életével, megállapította, hogy ennél atyja házában a legutolsó béresnek is jobb dolga van, elindult hát haza. Ez még nem őszinte bűnbánat, pusztán józan számítás. A szívbeli megbánás csupán az irgalmas atyával való találkozáskor születik meg, amikor nem úgy fogadják, ahogy megérdemelné, hanem úgy, ahogy legmerészebb álmaiban sem gondolta volna. Ez az a pillanat, amikor az ember szembesül méltatlanságával a megszegyenítő irgalom fényében, de ez a megszegyenülés nem mint súly nehezedik rá, hanem a megbánás könnyeit fakasztja, s fölemeli őt abba a világba, amelyben szüntelen jelen van az isteni irgalom.

Hogy ezt megtapasztaljuk, nem szükséges a disznók szintjére süllyednünk, az atyai házban maradván is felfedezhetjük megannyi csodáját, ha készek vagyunk szemünk és szívünk megnyitni előtte.